

Brulin zelf schreef voor het boek en voor de planken, alwaar hij ook actief was als regisseur. Zijn onvergelojkbare parcours maakt hem tot de allermooiste casus voor een vergelojkende *mondiale neerlandistiek*: zowel geografisch als transmediaal heeft hij immers quasi het volledige terrein bestreken. De kaart die u hier ziet geeft het volledige gebied aan waar het Afrikaans en het Nederlands hun invloed zouden hebben laten gelden. En in vrijwel al die gebieden heeft Brulin gewerkt, en ervaringen en culturele uitwisselingen in die gebieden hebben hem in zijn literaire en dramaturgische werk geïnspireerd.

Antwerpenaar Brulin werd uitgegeven en bekroond in Nederland, hij werkte er voor de VPRO en in het theater. Hij was met de Brusselse KVS in Congo (toen nog Belgisch Congo) en schreef proza en theater over de aanwezigheid van Congolezen tijdens Expo 58 en de ontluisterende omgang met Lumumba tijdens de dekolonisatie. Hij was actief in het Zuid-Afrikaanse theater; met Athol Fugard, David Herbert en acteur Clive Farel uit Sierra Leone richtte hij er het gezelschap The New Africa Group op. De Apartheidswetten maakten het hem dra echter onmogelijk om zwart en wit te laten samenspelen en dus vertrok hij er weer. En hij niet alleen. Langs die weg werd Farel in 1961 de eerste zwarte

acteur die op een Vlaams theaterpodium stond – bij het Antwerpse Kamertoneel, in een productie van Brulins eigen Congo-tekst *Potopot*. Zijn over Apartheid handelende toneelstuk *De honden* werd ondanks een oproep tot verbod vanuit Zuid-Afrika en bepaalde flamingantische kringen een groot succes – ook internationaal. En dat succes bracht Brulin steeds vaker ver weg van Vlaanderen. Zijn stukken werden gespeeld in Parijs, Warschau, Praag, Moskou, Utrecht, Palermo, in Cuba en in de Verenigde Staten, alwaar hij ook een tijd doceerde in Vermont en Ohio.